

Audiència. L'Any de la Fe. “La Resurrecció de Crist és la nostra força!”

En l'audiència del 3 d'abril el papa Francesc va parlar de la resurrecció de Jesús.

02/04/2013

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui reprenem les catequesis de l'Any de la fe. En el Credo repetim aquesta expressió: «ressuscità al

tercer dia, segons les Escriptures». És precisament l'esdeveniment que celebrem: la resurrecció de Jesús, centre del missatge cristià, que ressona des dels començaments i s'ha transmès perquè arribi fins a nosaltres. Sant Pau escriu als cristians de Corint: *«Primer de tot us vaig transmetre el mateix ensenyament que jo havia rebut: Crist morí pels nostres pecats, com deien ja les Escriptures, i fou sepultat; ressuscità el tercer dia, com deien ja les Escriptures, i s'aparegué a Cefes i després als Dotze»*(1 Co 15, 3-5).

Aquesta breu confessió de fe anuncia precisament el misteri pasqual, amb les primeres aparicions del Ressuscitat a Pere i als Dotze: la mort i la resurrecció de Jesús són precisament el cor de la nostra esperança. Sense aquesta fe en la mort i resurrecció de Jesús, la nostra esperança és feble, però no fora tampoc esperança, i justament la mort i la resurrecció de Jesús són el

cor de la nostra esperança. L'Apòstol afirma: «*si Crist no ha ressuscitat, la vostra fe és il·lusòria, encara viviu en els vostres pecats*» (v. 17).

Lamentablement, sovint s'ha tractat d'enfosquir la fe en la resurrecció de Jesús, i també entre els mateixos creients s'han insinuat dubtes. En certa manera una fe «l'aigua de roses», com diem nosaltres, no és la fe forta. I això per superficialitat, de vegades per indiferència, ocupats en mil coses que es consideren més importants que la fe, o bé per una visió només horitzontal de la vida. Però és precisament la resurrecció que ens obre a l'esperança més gran, perquè obre la nostra vida i la vida del món al futur etern de Déu, a la felicitat plena, a la certesa que el mal, el pecat, la mort poden ser vençuts. I això mena a viure amb més confiança les realitats quotidianes, afrontar-les amb valentia i tenacitat. La resurrecció de Crist il·lumina amb una llum nova aquestes realitats

quotidianes. La resurrecció de Crist és la nostra força!

Però, com se'ns va transmetre la veritat de fe de la resurrecció de Crist? Hi ha dos tipus de testimonis en el Nou Testament: alguns en forma de professió de fe, és a dir, de fórmules sintètiques que indiquen el centre de la fe; altres, en canvi, amb forma de relat de l'esdeveniment de la resurrecció i dels fets vinculats. El primer: la forma de la professió de fe, per exemple, és la que acabem d'escoltar, o bé la de la Carta als Romans on sant Pau escriu: *«si amb els llavis confesses que Jesús és el Senyor i creus en el teu cor que Déu l'ha ressuscitat d'entre els morts, et salvaràs»*(Rm,10, 9). Des dels primers passos de l'Església és ben ferma i clara la fe en el misteri de la mort i resurrecció de Jesús. Avui, però, voldria aturar-me en la segona, en els testimonis en forma de relat, que trobem en els evangelis. Primer de

tot notem que els primers testimonis d'aquest esdeveniment van ser les dones. A l'alba, elles van anar al sepulcre per ungir el cos de Jesús, i trobaren el primer signe: la tomba buida (cf. *Mc* 16, 1). Segueix després la trobada amb un missatger de Déu que anuncia: Jesús de Natzaret, el Crucificat, no és aquí, ha ressuscitat (cf. vv. 5-6). Les dones van ser impulsades per l'amor i saberen acollir aquest anunci amb fe: creuen, i immediatament ho transmeten, no ho guarden per a elles mateixes, ho comuniquen. L'alegria de saber que Jesús és viu, l'esperança que omple el cor, no es poden contenir. Això hauria de passar també en la nostra vida. Sentim el goig de ser cristians! Nosaltres creiem en un Ressuscitat que ha vençut el mal i la mort. Tinguem la valentia de «sortir» per portar aquesta alegria i aquesta llum a tots els llocs de la nostra vida. La resurrecció de Crist és la nostra més gran certesa, és el tresor més valuós.

Com no compartir amb els altres aquest tresor, aquesta certesa? No és només per a nosaltres, és per transmetre-la, per donar-la als altres, compartir-la amb els altres. És precisament el nostre testimoni.

Un altre element. En les professions de fe del Nou Testament, com a testimonis de la resurrecció es recorda només homes, els Apòstols, però no les dones. Això perquè, segons la Llei jueva d'aquest temps, les dones i els nens no podien ésser un testimonis fiables, creïbles. En els Evangelis, en canvi, les dones tenen un paper primari, fonamental. Aquí podem identificar un element a favor de la historicitat de la resurrecció: si hagués estat un fet inventat, en el context d'aquell temps no hauria estat vinculat al testimoniatge de les dones. Els evangelistes en canvi narren senzillament els fets: les dones són les primeres testimonis. Això diu que Déu no tria segons els

critèris humans: els primers testimonis del naixement de Jesús són els pastors, gent senzilla i humil, els primers testimonis de la resurrecció són les dones. I això és bonic. I això és en cert sentit la missió de les dones: de les mares, de les dones. Donar testimoni als fills, als néts, que Jesús és viu, és el vivent, ha ressuscitat. Mares i dones, endavant amb aquest testimoni! Per a Déu compta el cor, com d'oberts som a Ell, si som com a nens que hi confien. Però això ens fa reflexionar també sobre com les dones, en l'Església i en el camí de fe, han tingut i tenen també avui un paper especial en obrir les portes al Senyor, seguir i comunicar el seu rostre, perquè la mirada de fe sempre necessita de la mirada senzilla i profunda de l'amor. Els Apòstols i els deixebles troben més dificultat per creure. La dones, no. Pere corre al sepulcre, però s'atura davant la tomba buida; Tomàs ha de tocar amb

les mans les nafres del cos de Jesús. També en el nostre camí de fe és important saber i sentir que Déu ens estima, no tenir por d'estimar-lo: la fe es professa amb la boca i amb el cor, amb la paraula i amb l'amor.

Després de les aparicions a les dones, segueixen d'altres: Jesús es fa present d'una manera nova: és el Crucificat, però el seu cos és gloriós, no ha tornat a la vida terrenal, sinó en una nova condició. Al començament no el reconeixen, i només a través de les seves paraules i els seus gestos els ulls s'obren: la trobada amb el Ressuscitat transforma, dóna una nova força a la fe, un fonament indestructible. També per a nosaltres hi ha nombrosos signes en què el Ressuscitat es fa reconèixer: la Sagrada Escriptura, l'eucaristia, els altres sagraments, la caritat, aquells gestos d'amor portadors d'un raig del Ressuscitat. Deixem-nos il·luminar per la resurrecció de Crist, deixem-

nos transformar per la seva força,
perquè també a través de nosaltres
els signes de mort deixin espai als
signes de vida al món. He vist que hi
ha molts joves a la plaça. Aquí són! A
vosaltres us dic: porteu endavant
aquesta certesa: el Senyor és viu i
camina al costat de nosaltres en la
vida. Aquesta és la vostra missió!
Porteu endavant aquesta esperança.
Aferreu-vos a aquesta esperança:
aquest àncora que és al cel; subjecteu
fortament la corda, ancoreu i porteu
endavant l'esperança. Vosaltres,
testimonis de Jesús, porteu endavant
el testimoniatge que Jesús és viu, i
això ens donarà esperança, donarà
esperança a aquest món una mica
envellit per les guerres, el mal, el
pecat. Endavant joves!

dev.opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-lany-de-la-fe-la-resurreccio-de-crist-es-la-nostra-forca/ (09/08/2025)